

Godbitar för ungdomens afton :
Innehållande poem, humoristiska
föreläsninga...

Haglöf, Karl,

81 Az Br.

+ HAGLÖF, K. S.

Vitt. s.
Saml.
(Dn)
5

GODBITAR

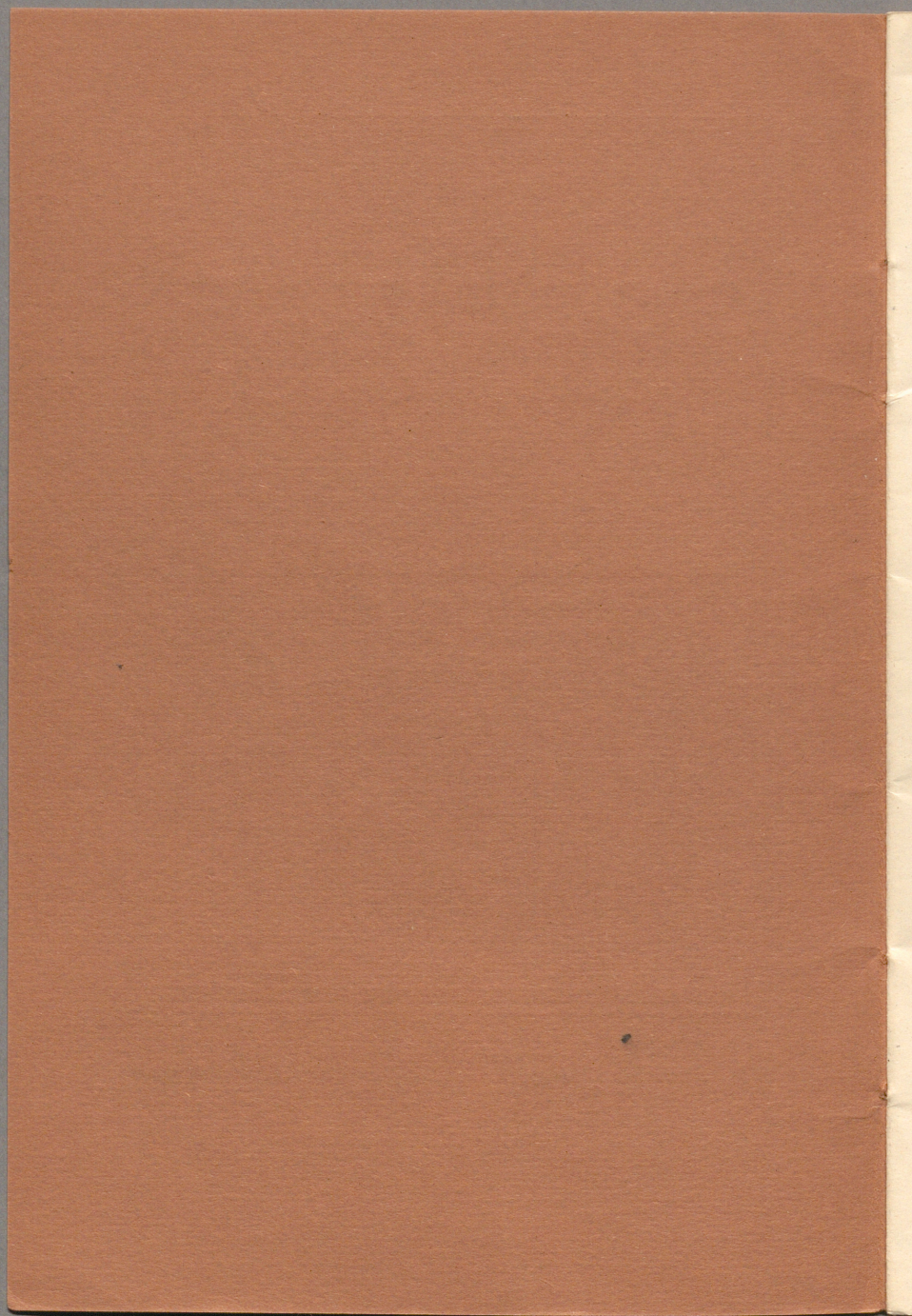
FÖR UNGDOMENS
AFTON

Innehållande Poem, Humoristiska föreläsningar,
Växelsång, Landsmål och korta
Dramatiska stycken,
Nyårstablå m. m.

Samlade och utgivna av
K. S. HAGLÖF, BORLÄNGE

GODBITAR

FÖR UNGDOMENS
AFTON

Innehållande Poem, Humoristiska föreläsningar,
Växelsång, Landsmål och korta
Dramatiska stycken,
Nyårstablå m. m.

Samlade och utgivna av
K. S. HAGLÖF BOKLÄNGE

INNEHÅLL:

	Sid.
Mänsklig måttstock	3
Människorasernas uppkomst	5
O, vilken dag.....	7
Äktenskaplig lycka	9
När Långbons jaga älg	11
Gamla Nore och Helena	14
Försök att vara man.....	16
En stackars friare	17
Gammalmoras funderingar.....	24
Kärlekens höga visa.....	26
En dröm	27
Nyårstablå	28

Mänsklig måttstock.

En vemodsvisa om den aviga världen.

Låt världen ha sin gilla gång,
låt allting gå i nötta spår,
låt ständigt samma gamla sång
få ostört ljuda år från år!

Gör aldrig ringaste försök
att gå mot tidens strida ström.
Mot syndens gamla, fula ök
var god och faderlig och öm!

På denna världs allshärjarting
säg varken från, ej heller till!
Låt mörkrets furste gå kring
och sluka vem han sluka vill!

Och jaka hit och jaka dit,
lik gott om saken nämnes svart,
men strax därefter kallas vit —
håll med helt enkelt varje part!

Och kryp för alla och envar,
såväl för fiende som vän;
och är du ena gången karl,
så bliv en käring snart igen!

Låt var och en få gå i fred
sin egen väg varthän han vill,
och rasar ondskan grym och vred,
så tig blott och var tyst och still...

— då skall, min vän, då skall du bli
omgärdad utav blommors tal

och nämnas hög och tadelfri:
bland mänskors släkt ett ideal...!

— — —
Men hav en mening för dig själv
och säg densamma klart och fritt,
och ro mot tidens strida älv,
fast skummet yr om bogen vitt.

Styr fram din kurs i upprört svall,
trots massans skrån och pöbelns skri
och ställ dig hård och stel och kall
mot mänskogunstens frieri.

Följ blott den lag, som skriven står
i varje ofördärvat bröst,
och håll ej någon synd så svår
som den att kväva sannings djupa röst.

Och kommer någon mörk demon
och vill dig värva i sin här,
så säg helt klart och rent ifrån,
vars andas barn du är.

Träd fram i livets allvarsstrid
i rustning utav järn och stål,
och sätt ditt hjärtas ro och frid
som kampens sista, stora mål.

Och ställ dig ensam mot en värld,
där hatets pilar vina tätt,
och svinga tappert andans svärd
för vad du vet är sant och rätt...

— då skall, min vän, då skall du bli
omgärdad utav törnens tal
och nämnas fylld av svärmeri
och tokas för fantasteri —
i bästa fall ett — original...!

Jones Erk.

Människorasernas uppkomst

Föreläsning

(Att föreläsaren måste vara grundligt maskerad säger sig självt och tonen bör vara mycket allvarlig och stämmingsfull.)

Det har i många mansåldrar grubblats över det spørsmålet hur så många människoraser ha kunnat uppstå. Jag vill här ej uppehålla mig vid problemet om första ägget blev värpt av en höna eller om första hönan blev kläckt ur ett ägg, ty det ligger utom ramen för denna föreläsning. Saken är emellertid oomtvistad att både en man och en kvinna blivit födda vilka sedan blivit stamfäder för hela människosläktet. Enligt bibeln skapades den första människan till guds avbild samt utrustades med förstånd, fri vilja och i övrigt med skaparens goda egenskaper. Det var då skaparens mening att det skulle bli ett stort broderskap utan översitteri och slaveri, ehuru dock naturligtvis nödig överhet måste tillsättas. Till följd av människans dåliga anlag och lustar (varifrån dessa ha kunnat uppstå, är svårt att veta), samt för att meddela kunskap, att upprätthålla ordning och skick o. s. v. ha vi fått lärare, präster, läkare, länsmän, fjärdingsmän, rättare, landshövdingar, kungar, presidenter och gud vet allt.

Människokroppen består av flera ämnen, såsom kolhydrater, cellulosa, kalk, vatten etc. och människans sinne och anlag beror i hög grad på den olika ämnesomsättningen. En del ha fasligt litet av fettbildande ämnen och äro föga annat än levande benrangel. Andra däremot äro eller åtminstone kallas knölar, fastän man har rätt svårt att

fatta var knölen sitter. Det finns folk som nästan helt och hållet äro skapta av kolhydrater. Nästan hela personen är en isterklump, men det är ändå olika variationer där, varför man måste skilja på olika sorter. Sålunda finns det grossister, spiritister, anarkister, socialister, rabulister, idealister, telegrafister, telefonister, separatister, nihilister etc. Grundämnena i alla dessa äro enligt vetenskapen vissa ämnesomsättningar av gris-ister, d. v. s. de svinaktiga, häst-ister sådana som äro stora och underdåniga sina herrar och överhet, björn-ister vars bärare äro obändiga och starka, katt-ister och ni förstår att sådana äro lömska och farliga för klorna, viga och fulla av försåt o. s. v.

Det är allom bekant att våra sjukdomar härleda sig i övervägande fall från onaturligt levnadssätt. Några härleda sig från onaturlig mat eller dryck och andra från för litet motion. Våra urfäder, som gärna kunna kallas Adam och Eva, ehuru något namn nog ej brukades på den tiden, voro friska och anlitade sällan eller aldrig läkare. Kläder var det smått om på den tiden och Adam ådrog sig på höstsidan en bastant förkylning. Eva som redan då skylde sig med löv, tålde de kalla stormarna bättre, men i omständigheter som hon var, blev hon mycket förvånad över Adams blåfrusna utseende. Hon födde sin förstfödde son och trots det att Eva var vit, blev sonen kopparfärgad med en anstrykning i brunt. Dennas avkomlingar blevo alla mörkhyade. Andra sonen till Adam och Eva, föddes under normala förhållanden och han blev vit. Deras tredje föddes under en solförmörkelse, och Eva som ej sett någon sådan förundrade sig över den svarta solen, varför denne son blev svart eller negerfärgad. Männens skäggväxt härstammar från Esau och varför han blev luden vet man icke säkert, men troligen såg Eva någon björn eller dylikt före hans födelse.

Sålunda uppstodo olika hudfärger. Andra blom-
ständigheter framkallade troligen andra nyanser och
på så sätt uppstodo den ena människorasen efter
den andra. Att teorin är den rätta ha vi ingen
orsak att betvivla.

O, vilken dag.

Duett.

Vägledning för melodi. Bokstäverna ange
noterna i C-dur.

ccdeefgagf, agfe, gfed, ccdeefgagf, agfcfgfe

Uppföres av herre och dam, båda maskeras till äldre
personer.

HON (helt vänd till publiken):

När vi vart godtemplare, Lasse å jag,
Lasse och jag, Lasse och jag,
Vi gingo till logen med lust och behag.
O vilken dag, o vilken dag.
På den tiden skulle man under en fäll,
De andra och jag, båd Lasse och jag.
Han var litet rädlös, men jag, jag var säll,
O vilken kväll, o vilken kväll.

HAN (vänd till henne):

(Jaaa), supen som jag jämt tyckt vara så bra,
Man inte fick ta, man inte fick ta.
Och måndagen efter jag snorn blott fick dra.
O vilken dag, o vilken dag.
(Men!) Förbud jag nu gillar, förbud vill vi ha
Båd Greta och jag, båd Gréta och jag.
(Å) tänk vad förbudet en dag skall bli bra
O vilken dag, o vilken dag.

HON (med en vänlig knuff):

Du Lasse, du minns väl, när du till mig sa:

(Säg) Vill du mig ta, o vilken dag.

När du första gången en kyss våga ta,

O, vilken dag (Ja du Lasse) tänk vilken dag.

HAN (pekar åt publiken):

Men nu — tocken ungdom — dom pussas var da,

På ljusande dag, å armkrok de dra.

Fast inte dom menar varandra att ta,

(Ruskar på huvudet) O vilken dag, ja usch vilken dag.

HON:

Å pojkar (här tar hon en pinne som liknar en cigarrett, sneglar snett uppåt med en försmädlig min) cigarretterna pimpla å dra,

Å läpps nus de ta (runkar på huvudet) läpps nus de ta.

Dä blir aldrig folk av dom, minns va jag sa!

O vilken dag, o vilken dag.

HAN:

(Jaaa) flickor ha klackar som hin skulle ta,

Dä ä alls inte bra, alls inte bra.

Å bröstet ä framme, sånt folk vill man ha

HON:

O vilken dag, o vilken dag.

Man jumpar och jassar — åt Helsingland dra!

(Ä dä) skick dä vasa, skick dä vasa!

Å folk som förstår nå, dom säger ha, ha

O vilken dag, o vilken dag.

BÅDA TVÅ (hållande varandras händer):

Nog ä vi väl ett liksom blomma och bla

Min Lasse och jag, min Greta och jag.

Men hederligt folk ä vi jaaaa

Jaaaa, Jaaaa. (Tittar varandra i ögonen.)

(Här kan man, om man anser lämpligt, ifall publiken ej är någorlunda »vald», mycket ogenerat under fula steghopp troppa av.)

RIDA.

Aktenskaplig lycka.

Mina vänner! Det finns ingenting i denna värld som är så värt att eftersträva som äktenskaplig lycka. Det hjälper inte att man hör ibland flickor, ibland gossar säga: jag gifter mig aldrig. Så har jag sagt, så har karl'n min sagt, men gissa på hur det gick. Ändå är det som pojken sa: »Det gick an för-far som fick ta mor, men det är värre för mej som måste ta en oskyld mänska». Vi se ibland folket överallt, hur dom icke äro lyckliga, trots då att dom va allri så kära i varann första två månarna. Vi sågo hur det gick med Snyltpärs Gustava och Gränges Per Erik. Var dom inte så kära i varandra så dä va rysligt åt'et. Men hur länge vara dä? Från kyndelsmässan till påsk gick dä, så var dä slut. Så ha vi till exempel Snutskömmarns Aurora och Getbergs Ullrik. Inte en bit bättre. Dom förlova säj om midsommarsdan i fjol, gifte sej te miksmässan och va färdiga te skilsmässa ve tjugundan i år. Se olyckan är den, att giften kommer på en del folk, alldeles som diarré på kalvar. Tronu inte att dä ä dåligt folk, alla som sitter i luven på varandra, för dä kan de allra hederligaste folk göra om dom inte bli lyckligt gifta. Och för att bli lyckligt gifta, så skall dom se sej för innan dom tar varandra. Dä ä på dä viset att vår Herre har skapat människorna olika blott och bart för att dom ska kunna ta varandra de som passa för varandra, och de andra inte.

Äktenskaplig lycka dä kan var kar, och var flicka få, bara att dom följer de regler som vår Herre har satt före. Ingenting spelar så stor roll därvidlag som åldern. Om flickan är emellan 18 och 32 år så spelar fästmannens ålder in alldeles märkvär-

digt. Om t. ex. flickan är 22 år, då skall fästmannen vara antingen 24, 26 eller 28 år. Är flickan 21 år då skall karln vara 23, 25 eller 27. Är flickans ögon bruna, skall karlns vara grågröna alldeles som på en katt. Är hennes ögon ljusblå skall karlns vara svarta som på en hund. Har flickan tjocka kinder och utstående haka, helst om hon har stora framåtlutande framtänder, då bör karlen vara tunnlagd och lång som Benjamin. Har flickan krokig näsa, två eller flera vårtor på hakan, vitt hår och den högra visdomstanden borta, bör karlen vara mellan 7 och 25 år äldre, aldrig under tretti år. En karl som har högt hårfäste, framåtlutande vitt hängande öron, stora fötter och beniga händer, bör helst gifta sig med ett fruntimmer som är större än han själv. Har han därjämte små pillrande ögon stor tunga och grova smalben, då böra ni flickor tänka er för innan ni tar honom, för en sådan karl är alltid grälsjuk och elak, helst mot svärmödrar och svärfaddrar och lömsk mot andras barn och framför allt hundar. Karlar med breda axlar, stora långsluttande ögonbryn, lång nedankäft och uppåtstående näsa kan nog vara bra, men de tappa vanligen håret och ibland också skägget vid 50 år. Är karlen rik och har lungsot, helst om han inga barn har, så är det stor utsikt att han snart dör, och det är en allmän regel att änkor i andra giftet få bra karlar. Ha båda kontrahenterna stora näsor, så är det säkert som sex att barnen bli välskapade och de kunna ju vika näsan åt sidan om de skola ge en kyss. Manspersoner med stort skägg äro vanligen listiga, men föga grälsjuka och låta vanligen sin bättre hälft säga ifrån var skåpet skall stå. Detta är en viktig faktor om man vill ha äktenskaplig lycka. Ni ha nu, mina bästa vänner, hört vad eder frid tillhörers, måtte ni nu ta mina praktiska råd i betraktande när anden faller på, att ni ämnar ingå i det äkta ståndet. Gör ni inte dä, få ni skylla er själva, men skyll sedan inte på mig.

När Långbons jaga älg.

Långbons Jerk var en sabla säker skytt när han fick säga det själv, å gu vet hur många björnar å rävar å orrfåglar han har skjutit i sina dar. Ja han tala visst om ett en gång, men som jag inte satte nån tro tillet, så har jag glömt av'et. Men e historia som Harpers Jöns tala om, den kommer jag ihåg och den handlar om när Långbons folk skulle skjuta en älg.

Nu var då så att Långbons Jerk hade e bössa förstås, en framladdare som dom hade i gamla världen. Aldrig såg jag att den bössa va i bruk, men si ho har fäll vari, ment han tro på.

En dag på höstsia, just i haverskärninga, när Långbons Gustaf, Jerkers pojk, å piga skull skär havra i Bergtåppa. Ni vet föll de där tåppa dom har i Backbergs hagen? Då ska ni få höra.

Långbons-mora var ute å plocka linbär utaför gårds'gårn, inåt där dom skar, å Jerk gick själv där å snesa. Rätt ho gick där feck ho se ett långskankut djur som stod å åt av e snes. Fös häjja koracka skrek mora åt Gustaf. Kan int du fös dina kor själv sa Gustaf å snegla opp. Men nu feck han stora ögon, må ni tro. Då å en älg, väste Gustaf tå å vinka åt far sin. Jerk titta just opp i detsamma och fick se älg.

Nu vart där fart på de där blå blaggarnsbyxor-na för se nu skull bössa fram förstås. Gustaf, ropa Jerk, spring in å slipa på stora stickkniven e smula å ta hit bössa å krut, å du mor å piga kila tvärt iväg in efter den där stora kopparkitteln å e kräkla tå röra blon med, å så kan ni ta en tråss med att binda skånk'an med. Då vart ana göra än te skär havra, må ni tro. Gustaf han hoppa rakt över dä

där stora dike å luffa i väg värst han orka. Piga ho va häller int sen hemma å dona te aldeles som husbond sa. Mora ho vart ställd te vakt älgen så han inte skull smit i väg. Jerk han tog slätharva som stog emot la'vägga å konka i väg närmare älgen. Hä va fasli va dom vart länge, sa Jerk, å kröp efter dike så han skulle få se älgen på nära håll.

Nu kom Gustaf flåsandes mä bössa å kniven å så hade han tagi mä säj en ren handduk å e stor täljyxa. Piga ho kom luffandes efter mä kitteln å kräkla å hästtjödre, så ho ha så när tappa andan. Hä va tur att älgen geck kvar hela tia, men se han klösa å for mä snesan så hä va skam åtet.

Hit mä bössa, skrek Jerk, så skä jag labba te åt'en, å nog skä han få betalt för att han har stänga ikull snesan. Å ni kvinnfolk, nu går ni inåt ladu-vägga å håller er stilla te ni får höra dä smäller, komderade Jerk.

Men kanske du är säkrare tä skjuta Gustaf, du som ä yngre, sa Jerk. Int vet ja, sa an. Jag har allri skjuti nån älg. Vär skä an syfta på en älg, sa Gustaf. Ja, se dä gör aldeles dä samma, sa Jerk för en älg han stupar bara han får ett bastant skott. Skjut åt huvu, så du inte gör hål på skinnet, sa Jerk.

Ni ä ena kravelkusar tä sköttar, sa mora, nu tror jag, att han går sin väg. Spring mot an, sa Jerk. Jämt skä kvinnfolka gör allting, sa ho, jag kunde råka illa ut för älgen jag. Spring själv, du! Hm, sa Jerk, de här kvinnfolka ä då så faslit rädda åv säg. Gustaf, spring å motan du då! Vet ja om dä, tyckt Gustaf. Å så om han får se bössa, kan han kila i väg te skogen, förstår ni. Nu tar den rackarn den ena snesen efter den andra å bara kör ikull dom! Nu håller han på med den här snesraden, passa på nu! Du ha fäll ladda bössa riktig, Gustaf, sa Jerk. Ja då, fast jag måtta ta en stor ekspik te kula, för se nå kulor ha vi inte. Kors i alla dar, du satte väl huvu på spiken utåt så dä tar bra, sa Jerk. Nej, sa Gustaf, kanske jag ska peta ut spiken å vänd

om ändan påan. Ja, men skynda då på, skrek Jerk: Gustaf ruska duktigt på bössa, å mycke riktigt slant spiken ur å ner i gräset. Hjälp mej leta på spiken, far, ropte Gustaf, å såg änselig ut. Ja, dä ä just ti på te leta rätt på spikar nu, när älgen är rakt inpå oss. Nu luffar jag åt ladan te, dä ä onödigt att mer än en står kvar å skjuter. Se opp, Gustaf, nu kommer fulingen rätt åt dej. Stanna på mej å ropa, Gustaf, dä skä helsefyr stå här å skjuta då dä e lösa krute. Därme sprang båda två tä lada å älgen ätter.

Kvinnfolka, som ana oråd, klössa opp på stegen å opp på taket. Jerk å Gustaf va håller int sena te kravla sej opp på stegen, men bössa ho vart kvar på backen. När dom väl kommit opp feck dom höra att dä slamra å skramla på backen. Se ätter va han gör, sa Jerk åt mora, för ho satt längst fram på takåsen. Ja, gu hjälp oss, sa mora, sitter ni här båa två era ynkryggar å älgen håller tag å stånglar sönder hästa kopparkitteln. Ta hit bössa så skä föll jag sätt skotte i an, sa mora. Nu först varnsna Gustaf att bössa vart kvar nere. Nu har han kört horna genom kitteln, aj, aj, aj, skrek mora. Ni är ena riktiga harugglor skrek mora, som kan ge er tä låt älgen gör alldeles hur han vill. Ja, du säger så du, sa Gustaf, häcken va dä som klössa i väg först på stegen? Nu börjar stegen skramla mot take. Jo, nu ska ni få se, nu kommer han hit opp mä. Hör ni inte hur han går efter stegen! Nu ä han nog snart oppa, var säker på dä. Aj, herre välsigna oss, vråla Jerk, ä var så håre stog änd opp i skallen pån. Nu vart dä tyst ett tag, då huka mora sej ner å såg etter. Nu är han på bössa, Gustaf, väste mora, tänk, nu har han fäll sönder henne mä. Tänk om han sköte sej själv, dä vore int mer än rätt åt dä urskape, vråla Gustaf. Jo, mycke riktigt, nu small skotte. Vart han dö, sa Jerk, å börja se lite lugnare ut. Nej gu nås, flämta mora, nu vart han då äntligen rädd, så nu ä vi då åv mä an. Se, nu kilar han åt skogen,

nu tog han den sista snesa på horna å labba i väg,
så nu ä vi väl åv mä an. Ja, Gud ske lov, sucka
Jerk, å klössa försiktigt ner.

Ja tocka där skyttar va Långbons Jerk å Gustaf.

Gamla Nore och Helena.

Melodi: Vid den klara rand. (Björkens visa.)

Helena, mycket galant klädd, går i skogen och
sjunger:

Fogel glad på kvist, fri från svek och list,
Säg du när jag sist här i skogens gömma
Sist min älskling slöt i mitt trogna sköt!
Månne han sitt löfte bröt?

Trädens dunkla svar, blott en suck det var,
Djup och underbar. Och hon hör dess susning,
Månne jag en gång, efter väntan lång,
Lyssna får till vännens sång.

(Hon möter vid sista tonerna en maskerad äldre
man med slokhatt och stor över axlarna slängd
käppa. Han sjunger på samma melodi):

Flicka skön i skog, ack ditt hopp bedrog,
Och din yngling drog bort att löftet glömma,
Vid en annan bröst, långt i fjärran öst,
Samma ed han svor i höst.

Därför, lilla mö, låt din längtan dö.
Ack lik vintern snö flög han ut för vinden.
Men mitt hjärta jag, ger i vederlag,
Och vi bilda hjonelag.

HELENA:

Om min Gustaf än glömt sin trogna vän
 Aldrig kärleken jag en annan skänker.
 Här i björkens stam ristat står hans namn,
 Snart han kommer i min famn.

NORE:

Flicka, söt och rar, ej så motig var,
 Jag en kyss dock tar här i skogens sköte.
 Och vad gör det om än din Gustaf kom,
 Han ju icke vet därom.

HELENA:

O, vet skam att så här i skogens vrå
 Mena att förmå mig att löften bryta.
 Och jag tror förvisst ej på svek och list,
 Vännen kommer nog till sist.

NORE:

Säga vad du vill, jag ej menar ill,
 Låt vid lärkans drill våra läppar mötas.
 Och hur än det far, liten kyss jag tar,
 O, min vän så underbar.

HELENA:

Skäms, du gamle man, du ej fängsla kan
 Mig vid dig minsann, det vill jag bedyra.
 Trots ditt hot jag svär, att jag trogen är,
 Den som är mitt hjärta kär.

NORE:

Älskade ej må vi väl kivas så,
 Låt din hand mig få och ditt trogna hjärta.

(Här kastas hatt, mask och kappav.)

Tack, min dyra vän, att du älskar än,
 Aldrig mer vi skiljs igen.

Försök att vara man.

Om livet motigt är ibland
 Och ej går som du vill,
 Om allt går avigt i din hand
 Och ändå litet till;
 Näväl, vad vill du göra mer,
 Än nätt upp det du kan,
 Fast lyckan ej emot dig ler,
 Försök att vara man.

Men kommer lyckan till dig in
 Och ger dig mycket bröd,
 Var då ej yvig eller stinn
 Uti ditt överflöd,
 Förbliv densamme, som du var,
 Förrän du henne fann;
 Giv av det överflöd, du har,
 Försök att vara man.

Och om du herre vara skall
 Uti ditt eget hus,
 Därtill natur'n i alla fall
 Dig utsett utan krus,
 Var ej för hård och sträng, ej vek,
 var rättvis blott och sann;
 Med hårdhet mindre vinns, än lek;
 Försök blott vara man.

Tro ej på allt han säger dig,
 som ständigt står på få,
 Men vandra varligt fram din stig,
 »Sök tingens botten nå».
 Och vill du vinna kvinnans hand,
 Som allt ditt hjärta vann,
 Så vet att i vårt fosterland
 Hon älskar blott en man.

Om falska tungor någon gång
 Inom din krets sig te,
 Låt dem än tadla dagen lång,
 At deras dårskap le.
 Om hundra år är sorgen glömd,
 Och, vet du ju försann,
 Att en gång blir du rättvist dömd,
 Försök att vara man.

När så till sist du tumlar om
 Och flyr till högre ort,
 När döden ropar: »granne kom»
 Kom med till himlens port,
 Då kan du vara viss uppå,
 Jag säger det försann,
 Att kärt för männer är det då
 Ha' minnet av en man.

—es.

En stackars friare.

Fars i en akt för fyra personer.

Personerna: Björkjan
 Lars
 Kerstin
 August.

Scenen kan vara enkel nog. Ett bord, två stolar och en soffa eller vilstol kan vara tillräckligt. Björkjan är en gammal inpiskad bonde med långt skägg och något flintskallig. Helst stövlar, söliga byxor och rutig väst. Skinntröja verkar förmånligt, eljest en sliten militärpäls. Lars och Björkjan, den senare rätt så korpulent med långt, tovigtt hår sitta inne.

Lars: Gott väder i dag.

Jan: Ja, alldeles utmärkt. Jag kommer från Sörbacken, jag var dit ett ärende och så träffade jag

på August. Han är en märkvärdig kurre, å ingen-
ting ser han ut för, heller.

Lars: Ja, det är synd om pojckstackarn, som inte
duger te å dra e kvinfolk te huset.

Jan: Ja, mor hans klaga inte lite för att hon
aldrig får nå utbyte. Dä å synd om Sörbäck's mor
som jämt och ständigt ska stå i. Men han kan
ju rakt inte med nå kvinfolk, karstackarn. Kan du
förstå vilken tös som dä vore nå hopp mä, om vi
skulle lägga oss ut för honom?

Lars: (funderar en stund) Ja, se Backlunds Lina
hon är för skadlig åt honom, å inte vill hon ha'n
heller. Gretastina på Näset å väl nästan gammal
och (här resoneras och nämnes namn på två å
tre flickor av de närvarande) jag vet inte bestämt
om inte Gröp Kristin skulle vara ett gott parti för
honom.

Jan: Du sa nå som inte flög ur dej. Hör du,
du som är full i fan, du kunde inrätta August att
Kerstin är kär i honom, å då är du säker på att
den dumsnuten friade med samma.

Lars: Jag är för nära släkt mä honom, men
hör du Jan, vi ska försöka, fast nog ska du bära
fram dä. Vi ska sätta i honom hur bra han finge
dä om han bleve gift

Jan: Ahja, sämre kunde hon få och sämre kunde
han få. Karlen är bra å arbeta, han ligger i bå
nätter å dar. Sörbäckens-mor har nog bra hjälp
av honom, fast han inte å mycket värderad hemma.
Han är bra i skogen.

Lars: Han sa' att han hade ett ärendet häråt
i eftermiddag, ropa in honom om du får se när han
går förbi.

Jan: Dä va ingen dum idé. Kommer han bara
in, nog ska jag göra vad jag kan, dä ger du dej
fasingen på.

Lars: Du lär väl tugga i honom, vad han ska
säga. Säg att han inte får se alltför rådlös ut,
men inte heller sjunga ut med ärendet förrän han

tycker dä passar. Du lär nog låta honom lära in någon läxa rent ut, få se om det går åt fanders än hur det går. Den idioten tar naturligtvis orden alldeles ord för ord om det också blir guds fred, yxskaft. (Tittar ut.) Må det kan vara August som kommer där (pekar ut.)

Jan: Visst fan! Han kommer in. Då blir det att gå på i ullstrumporna. Du blir väl kvar, Lars.

Lars: Nej, nu passar det bäst att jag går. Du kan sköta dig själv. (Går.)

(August kommer in med mössan på.)

Jan: Jaså du August, du är ute och går. God dag på dej.

August: Jo, god dag igen. (Släpar fram en stol och sätter sig. Ser vådligt dum ut. När August talar och svarar, går det alltid sent och långsamt till.)

Jan: Nå August, du har väl fått in havren förstår jag.

August: Ja, så när som i Svatäppan. Vi ha 28 snesar som vart sent skurna, å dom får väl stå så länge.

Jan: Ja, dä ä väl ingen brådska heller. Vi ha lite ute, vi å. Får man in havren te mickaeli-dan, är det tids nog. Du har bra mycke jord du, å har så klen hjälp. Jag tycker synd om mor din, jag, som är så gammal å lite halt mä. Du får lov att skaffa dig ena hustru.

August: Jaaa. Dä kun väl så vara dä, men dä ä lättare sagt än gjort. Dät för simpelt åt flickslynorna nu för tiden, att bli bondkåringar. Jag vet rakt inte var jag skulle vända mej. Jag har hört att — (här nämnes namn på 2 å 3 bekanta bland publiken och tillägges att hon har — o. s. v. Vid nämmandet av namnen tages de mest onaturliga till par, ty det ger god stämning åt det hela, och har man en gång fått skrattmusklerna i gång, så. Man bör dock noga beakta att vid ett tillfälle som detta, då hela auditorium skrattar, måste man hålla upp tills det värsta gått över.)

Jan: Ja visst ja. Å för resten, vad ska då bli när tockna där ska gifta sig. Fattigdom, mycke barn å bara elände. Då blir inte bara te schassa, än vad dä heter, när dom bli gifta. Du ska få se att — (här nämnes en bekant dragspels-spelman vid namn) får nog lägga sin harpa i något hörn på vinden nu när han snart skall till att gifta sig. Då blir nog musik ändå, du.

August: Ja, jag förstår dä. Nej jag får nog bli unkarl, jag, för se ungaskrik är nog inte bättre än att vara gift.

Jan: Men ser du August, jag har hört att Grop Kristin eller Kerstin, eller va ho heter ha ytttrat sig att hon har tänkt åtskilligt på dej. Gå dit till henne, du. Hon är den bästa tös du kan få tag i.

August: Ja, må jag ska (funderar en stund.) Om jag bara visste att hon ville, så. Hur tar dom dä, när dom friar?

Jan: Dä brukar falla av sig själv alldeles som en gammal gärdesgård. Antingen förstår töserna va ärendede man har, å hjälper en på traven lätt nog, annars om man inte känner sig riktigt säker bör man gå försiktigt till väga. Men se nu kan en del flickor va fulla åv fan, å tycka att kararna gärna kan få känna dä lite påfrestande, för se dom vill pröva om karn är kär eller om han driver gäck med dom. Emellertid å emedan tror jag inte att Kerstin är av de allra värsta. Ja, ja inte flyger hon dej om halsen med samma, heller. Tag na med förstånd, dä lyckas säkert.

August: Ja, jag får väl försöka då. Ska jag gå dit en dag, eller ska jag ta dä på en kväll? Vilket är bäst?

Jan: Jag fria förstås te Sara på en kväll å se annars kan dä falla sig svårt att få en kyss vid uppgörelsen, å dä ä dä bäst å ta, för om kvinnfolka får en kyss, blir dom alldeles galna efter karln. Men se dom ä knaggliga te få den första av.

August: Ja, se dä ska jag veta. Jag får väl börja på om väderleken å jordbruket kanske. Men hur skall jag sedan ta det?

Jan: Jo, du skall börja fråga hur dom har det hemma hos henne, om hon nödvändigt måste vara hos mor sin, å så kan du fråga om hon har mycket brått med syarbetet och så kanske hon kastar fram att dä vore bra mycket roligare att vara sin egen å så vidare. Du skall visa intresse för vad hon har om händer, berömma henne för att hon kan med så mycket och höra efter om hon har någon fästman. Säger hon nej, å dä gör alla flickor, då är du ju på traven.

August: (Intresserad.) Ahja, nu tycks dä att jag skall kunna klara mej. Nu skall jag försöka. (Säger rätt och slätt) Adjö, då går jag då. (Kommer strax åter och står fänigt vid dörren en stund.) Tycker farbror att jag skall ta henne om livet om hon säger ja, och varom inte, hur skall jag göra då?

Jan: Dä måste du försöka med i alla fall.

August: Bli inte flickorna arga om man gör min av någonting sådant?

Jan: För all del, det är ej farligt, hon ser och hör väl vad du är ute i för ärende.

August: Ja, då så. (Talar för sig själv.) Om dä väl vore gjort. Lyckas dä så lyckas dä. Adjö igen!

Jan: (För sig själv.) Stackars dej, August. Du klarar nog inte opp dä där du.

(Ridån går ned, eller också går Jan ut, varefter om en stund Kerstin inkommer.)

(Andra scenen.)

Kerstin håller på att sy. Tygbitar på bordet. Sy-maskin bör vara inne. Kerstin reser sig upp. Sjunger en sångstump.

August: (Kommer in och står tyst och ser på henne. Torkar sig om munnen med avighanden el-

ler med en trasig näsduk.) Vad du kan sjunga fint, Kerstin. God dag, skulle jag ha sagt.

Kerstin: God dag, August. Kommer du in hit. (Sätter sig och arbetar igen. Här som alltid måste de spelande vara så placerade att de talande stå ungefär lika långt fram. Ingen får tala, då man är vänd från publiken.)

August: Du håller på att sy, du.

Kerstin: Ja, det tål vid att hålla på.

August: Ja, gunås, jag ser väl då hemma. Den ena dagen är det att plöja i åkern, den andra måste man fara till kvarn, den tredje dagen sko om hästarna, den fjärde har man alltid något ärende till staden (närmaste stad nämnes) o. s. v. Mor hon har sitt stök med folk och kreatur, bak och tvätt, så då är nånting alltjämt.

Kerstin: Nog är då så. Ibland syr jag och ibland är det ätt göra något annat

(Arbetet avbrytes ej under samtalet).

August: (Tiger en stund och ser handfallen ut. Att föra tummarna om varandra vid sammanknäppa händer är ett brydsamt tecken, såsom också att hamsa litet smått med ena handen). Jag har tänkt — —
— — Fick ni nå bra med potatis i år?

Kerstin: Inte är då mycke å gifta sej på, inte.

August: Men då ser ut att bli bra hos oss och såna duktiga rovor vi få, sen. I går var jag till kvarn och malde av den nya rågen, å du må tro att då blev fint mjöl. Ja, jag lät sikta litet också. Dessutom tog jag med och sålde två hektoliter äpplen.

Kerstin: Du har inga med åt mej, jag som är så förtjust i äpplen.

August: Jo, vill du hålla till godo, så. (Far djupt ned i byxfickan efter ett par små äpplen): Du skall då visst få de här, men dom ä ifrån källarbod-trädet å dom ä små. Vid grunden ha vi två trån som då å bussiga äpplen på.

Kerstin: Tack du! (Ser surmulet på de små äpplena och lägger ifrån sig dem). Jag skall äta upp dem sedan. Jag är just nu färdig att gå bort med de här kläderna och så äter jag under vägen.

August: Skall du gå åt oss till?

Kerstin: Nej, jag skall till — — — (by).

August: Kanske jag skall följa som sällskap?

Kerstin: Är då så väl ledig, du som annars har så bråttom? Jag är så van att gå ensam, så det behövs inte.

August: Men du har väl nån fästman du också, förstår jag.

Kerstin: Ahnej då, dä slapp du allt.

August: (Rådlös och fumlig. Här synes en stor fråga ligga djupt ner i bröstet, han sväljer och har åthävor ungefär som då ett kreatur skall börja idissla. Kerstin börjar föranstalta om att gå bort) Jag hade ett ärende — — — (fingrar med tummen). Jag tänkte att — — — fråga dej — — — be dej om en sak — — — tala vid dej om och höra efter med dej om — — —.

Kerstin: Tappar du konceptena? Varför klämmer du inte ur dej, om du har ett ärende?

August: Dä ä ett vidlyftigt ärende, ser du.

Kerstin: Du vill väl inte låna pengar?

August: Låna pengar, nej. Jag ville ha nånting annat ser du. (Kerstin ser nyfiken ut). Dä ä så tomt hemma, tycker jag.

Kerstin: Dä blir tomt här också, om jag går bort. Har du inte far och mor?

August: Joo, men — — — jag skulle behöva lite hjälp åt mor.

Kerstin: Ja, men nu har jag så mycket syning, så dä går inte.

August: Kanske du inte förstår vad jag har för ärende. Mor tycker att jag skulle — — hm — — få e fästmö nån gång.

Kerstin: Ja, dä ä just vad du skulle behöva. Laga så du får en sån, då.

August: Vill int du bli min fästmö, heller?

Kerstin: (Ser på honom). Nej, kära August, kära söta, dä vill jag dä visst inte. (Slår ifrån sig med båda händerna). Jag å du passar inte nå ihop. Jag ta dej, nej, nej, nej.

August: (Gråtande). Om jag inte får dej heller, vem skall jag då få? Bu-u-u!

(Tablå).

Gammalmors funderingar.

Dä ä på tok.

Nog ä väl väla bra bakåt vända,

Dä så ynkligt så en kan gråt.

Dä bär dä endast åt världens ända,

Ifall ei någon kan bättra på't.

Vi ha fått ungdom så, gu förlåt mej,

Jag skull int svära, men ä dom klok?

Ä inte tror jag att dom ta åt sej

Ä bli nå bättre, dä ä på tok.

Dom gå på baler å vrir å vänder,

Dom kan int vräk sej mer än dom gör.

Nu ska dom klä sej mä brea ränder.

Ä ha nå ludi därnedanför,

Men bröstä, dä som skull bäst behöva

Te hållas unna för vär å snok,

Dä får va framma, man blir bedröva

Hur skall det gå? Dä går allt på tok.

Ä alla nätter dom gå å nötä

Bort tin för sömnen, va ska dä bli!

Dä gör dom sällskap, dä har dom möte,

Dä är rent gali te hör å si.
 Kunn int dom gärna sitt hemm' å läsa,
 Dom ha fäll allti nå rolin bok.
 Nej, gå mä håret i nät å bläsa,
 Då skä dom göra, dä ä på tok.

På biografer å strunt vass kanda,
 Å åka bilar å tocke där,
 Då ä dom styva fast int nå handa
 Te gör nå nytta, dä kul nog är.
 Å bygdens jäntor om dä blir fråga
 Om brygd och bakning, om tvätt å kok,
 Dom svarar endast: sån mänsköplåga
 Nu ä väl världen ändå på tok.

Int kan dom hälsa på folk dom möter,
 Int kan dom klä sej på ärligt vis.
 Men koka hembrännt mot höga böter,
 Och dricka smörja rakt som en gris,
 Dä kan dom göra. Nu bärs int vatten
 I så med sästång och vattuok.
 Man vill ha dagar, som själva katten,
 Men tro mej vill ni, dä går på tok.

Int vill dom mjölka e ko må veta,
 Nej, va dä likt dä, dä ä för klent.
 Å pojka, dom vill då endast meta,
 Ja, fick dom fisk var dänt nå förment.
 Åk motorcyklar å segelbåtar — — —
 Dä är för simpelt att åka lok.
 Få se hur länge dom far å ståtar,
 Dä blir fäll ana, dä går på tok.

Om dom ska bort — ja — å skära rågen,
 Nog åkes cykel än omnibus.
 Gud fader vet vad dom har i hågen,
 I munnen har dom då bara snus.
 Å cigaretter bå kvinns å karar,
 Jag törs int möt dom, jag går en krok.

För ärligt folk ä dom rädd som harar,
Jag undrar int på dom, dä ä på tok.

Tvi valet! Va ska dä bli för tier,
Int gå i körka å nattvarn ta.
Vår herre tröttnar nog vart dä lider,
Dä ä omöjligt han sånt kan ha.
Dom blir agenter å handelsmänner,
Dom säljer remmar å annat brok.
Dom blir ligister, dom går å ränner
Tills satan tar dom — — dä ä på tok.

K. S. Haglöf.

Kärlekens höga visa.

Förlåt, det är ju så att ibland våra bröder
De! finnes ej så få vars varma hjärtan blöder.
Varför skall ingen mö oss giva vill sitt stöd?
Skall ingen stå oss bi intill vår bleka död!

Det är ej alltid bra att säga sina tankar,
Man borde tänka tyst när'n ensam går och vankar,
Men skottår, som det är, ni borde tänka på,
Om inte nu ändå kund' göras par av två.

Jag resonerar så, hur skulle det väl bliva,
Om ni kund' lyssna på de råd jag vill beskriva,
Men tycker någon nu att jag blott gör mig till,
Ni kan i värsta fall få göra hur ni vill.

Om Eva Jonsson nu Carl Persson skulle taga,
Om Mina Lundeberg till Landströms skulle draga,
Om sedan Elsa Norgren en Richard skulle ta,
Och Fina toge Anders det skulle ju bli bra.

Så har vi Greta Berg, till Olssons bör hon stiga,
 För Anders Rosenkvist gott Elna kunde niga.
 Om Georg Holmström sen en Frida finge ta,
 Och Nordlund finge Ruth det skulle ock bli bra.

Nog ha vi sett hur John en Svea kurtiserar,
 Att Peter Hjelm så djärvt med Linda promenerar,
 Men hör ni kära barn jag tycker liksom så,
 Ett byte härvidlag vor' bäst för båda två.

Emellertid nog bör ni systrar reflektera,
 Om mindre nyktert folk ni mer bör respektera,
 Nej, varför skulle ni en fyllhund välja ut,
 Han super upp sig själv och även er till slut.

Mitt lilla opus här ni tycker jag bort spara,
 Jag säger ingenting, det kunde nog så vara,
 Men om ni tänker rätt på saken är det så,
 Att litet skämt ibland kan vara bra också.

En dröm.

En liten dröm i enslighet, Jag sjunga vill i ord,
 När den en gång blir verklighet, Då är jag kung på jord.

Jag sitter så i tanken blott, Och bygger åt oss två,
 Ett hus, ett hem som likt ett slott, Skall resas mot
 det blå.

Men varför skall jag önska det, Som jag ej nånsin får?
 Nej, blott en vrå i ensamhet, Till den min tanke går.

Och kanske kommer nog den dag, Då jag den äga skall
 Att värna vännen, rädd och svag, Skall bli mitt
 högsta kall.

Den högsta lyckan i vår värld — Den lyckan syns
 mig stor —
 Få sitta vid min egen härd, Och barnet jollrar —
 mor.

Era he.

Nyårstablå.

Å scenen stå hand i hand 5 personer i olika åldrar. Ytterst står gamla året, därefter en äldre man, så ett medelålders par, därefter en flicka eller snygg gosse. Det är också att tillråda att flera personer utfylla tablån, förutsatt att åldern talar för att de äro olika gamla. Gamla året kan mara maskerad eller sminkad och försedd med ett vitt, långt skägg. Den äldre mannen bör också äga helskägg och vara enkelt klädd. De yngre böra vara välklädda och flickan i mycket vacker stass. Det nya året, som också utgör en länk i kedjan, ehuru under första delen undanskymd, är en ung trevlig flicka. Det gamla året håller ett lieorf med lie eller ett timglas, som kan skäras i papp, varå silverpapper klistrats eller möjligen en torrvedsfackla, i det allra närmaste utbrunnen. Nya året har det nya årtalet antingen i stora siffror å bröstet å ett stort diadem å huvudet, ifall det är en flicka, eller å en fana, skuren i papp med kort käpp, blott 3 å 4 decimeter över sitt huvud. En blomma eller en almanack i handen. Om man så vill, kan scenen vara tom i början och sällskapet inträda under en marsch, eller i det de siunga en lämplig sång.

Alternativ 2.

Om de i tablån medverkande äro sångare, kan gemensamt sjungas följande å melodi »Stilla skuggor»:

Sorg och glädje livet ofta gömmer
Och vår framtid dunkel står.
O hur glatt man livet vanligt drömmer,
Helst i livets ljusa vår.
Väl kan stundom medgång vinnas,
Motgång möta kan också.
Må vi endast fröjd och glädje minnas,
När vi sist mot döden gå.

(Gamla året gör en varm honnör och säger:)

Jag är trött vid livet och så gärna går
Hän mot dödens tysta, dunkla, onimbara.
Snart i gravens gömma kroppen vila får.
Vad jag varit skall min eftervärld förklara.
Jag är nöjd att slippa kval och plågor mer,
Och ett gott nytt år jag önskar er.

Nu höras de dova tolvslagen. Här kunde istället höras klockringning, ifall man har tillgång till tvenne fat eller liknande, som ge harmonierande ton.

Gamla året försvinner under tiden och kedjan föres framåt så att det nya året kommer fram.

Är man upplagd för sång, kan här av kedjan sjungas sången: »Klangfullt klara morgonklockor ringa».

Nya året framträder, bugar och vinkar med handen. Om möjligt bör ett mindre bord, varå en bricka placerats, stå framme vid rampen. På brickan står en bengalisk eld, färdig att tändas, och med en tändsticka tändes den på av den som står närmast nya året. Deklamerar:

Mitt herrskap, sorgens tid nu är förbi,
 Jag bringar eder endast goda dagar.
 Jag skall mot eder mycket vänlig bli
 All nöd och sorg jag glatt på flykten jagar.
 Ej längre tidens ondska väller ut,
 Och sprider nöd och död bland människor alla.
 Det goda segra skall till tidens slut,
 Och mörkrets troner emot jorden falla.

(Ridå.)

K. S. HAGLÖF, Alsbäck, Borlänge

har å eget förlag utgivit följande

Dramatiska böcker

Nyårs- och fredstablä. Pris 20 öre.

Vid årsskiftet. Nyårstablä för två personer, jämte andra poem. 25 öre

Lars Jonsa, hans käring och dotter. Bondpjäs i tre avdelningar för fem personer. 60 öre. Vid slutet av samma bok finnes införd en vacker **Nyårstablä.**

Tragediskådespelare mot sin vilja. Skämt i en avd. Pris 40 öre

Sjömannens trolovade, spelas av sex personer. 35 öre.

Helge Humbugsbane. Sagospel i två avd. 20 öre, tre ex. 45 öre.

Barntablåer och sagospel. Pris 40 öre.

När Stulta-Nils skulle ha måg. Komedi i tre avd. Pris 50 öre.

Tvenne mindre dramatiska pjäser. Pris 25 öre.

Teateramatörernas nöjesskattkammare. Pris 50 öre.

Vers och prosa för fester och samkväm. Pris 65 öre.

Tvenne skildringar ur livet. Pris 35 öre.

I valet och kvalet. Drama i fyra avdelningar. 5:te uppl. 30 öre.

En kvinnolist. Sommarlustspel med sång och dans. Pris 40 öre.

Snåla Maja. Sorglustig nutidspjäsa för fyra personer. Pris 30 öre.

Allvar och skämtbitar för ungdom. Pris 50 öre.

Ett fasligt krångel. Skottårspjäsa. Spelas av 2 herrar o. 3 damer. 40 öre.

Olssons nya piga. Käringbladder och karlatal. Pris 20 öre.

Skomakar-Kalle eller prästen. Dramatisk komedi med sång. 50 öre.

Svarstjuka och kärlek. Sorglustig komedi. Två avd. Pris 60 öre.

Besök hos doktorn. Pris 25 öre.

Grosshandlarfamiljen. Komedi i 4 avd. Pris 30 öre.

Nyheter utkomna till julen 1923

Trevliga bitar för underhåll å ungdomens afton. Pris 1 kr. Boken innehåller Poem, Landsmål, Växelsånger, Humoristiska föreläsningar, En trevlig teaterpjäs med titel: *En stackars friare* samt en ny tilltalande nyårstablä. Av teateramatörpjäser ha utkommit:

När svärmor kom. Spelas av 3 personer. Pris 50 öre

Mammas gosse. Lämplig som skottårspjäsa. 8 pers. Pris 60 öre.

Alldeles som man tar det. Skämt i en akt för 6 pers. 50 öre.

Mot insändande av likvid, antingen i frimärken eller postanvisning erhålles böckerna fraktfritt. Skriv tydlig adress!

Prisuppgift å Maskeringsartiklar

från

K. S. Haglöf, Alsbäck, Borlänge

För underlättande att skaffa lämpliga och tillika billiga maskeringsartiklar för nybildade amatörsällskap eller i övrigt de, som spela av mina pjäser, tillhandahålles en del av det nödigaste i maskeringsväg. Ännas dessa för viss pjäs, bör den uppgivas och utses i så fall det som passar. Färg å det rekvirerade bör uppgivas, men kan om beställningarna alltför mycket hopa sig, ej alltid effektueras. Dussinpris å mustascher, pipskägg och andra skägg räknas lika som för 9 stycken efter styckepreis. Att kvalitén i en billig vara, t. ex en mansperuk för 2 kr., ej kan mäta sig med en för 7 kr. är självklart, men nog hjälper man sig fram ibland med en billig. I längden bli de äkta billigare. Rekvirera i tid, ty paketen gå mycket saktare än brev, hälst vid helgerna. I brådsakande fall då ilbefordran önskas å ett postförskottspaket går portot till cirka 2,50, eljest till i medeltal Kr. 1,10. Böcker, som betalas pr postanvisning eller i frimärken i förväg sändas alltid portofritt, ej skäggpaket. Glöm ej att skriva Edert namn och adress fullt tydligt. Ett pakets liggetid är endast 14 dagar.

Dagspriserna å maskeringsartiklar äro som följer:

Helskägg 0,75, 1, 1,50, 2 o. 4 kr.
Halvskägg 0,75, 1 och 1,50.
Polisonger 0,75, 1 och 1,25.
Mustascher 15, 25, 40 o. 75 öre.
Pipskägg 15, 25 och 75 öre.
Fomteskägg Kr. 1,25.
Skägglin på flaskor om 5 gram
60 öre, större Kr. 1,50.
Lösnäsor av papper 25 öre, vaxat
tyg 0,50, 0,75 och 1 kr.
(Bör uppgivas om glasögon-
bågar å dem önskas.)

Födelsemärken Kronor 0,20.
Matrosskägg (större hakskägg
med mustascher) 0,50 o. 1 kr.
Näskitt 75 öre.
Vaselin 25 och 50 öre.
Fetsmink i stänger å 0,25, 0,40
och 1 krona.
Påspuder i påsar (vitt, rosa
och gult) 40 öre.
Gas- l. pappersmasker 1, 1,25 o.
1,50. (Uppgiv kön och ålder.)
Torparskägg 50 öre.

Mansperuker: Ovårdad, gentleman med bena, betjänt (vit), flintskallig, (billiga sorter) Kr. 2, 2,75, 3 och 3,75.

Mansperuker: Äkta hår, ovårdad Kr. 5, modern 5 och 7 kronor, konstnär 6,50, flint 6 kronor.

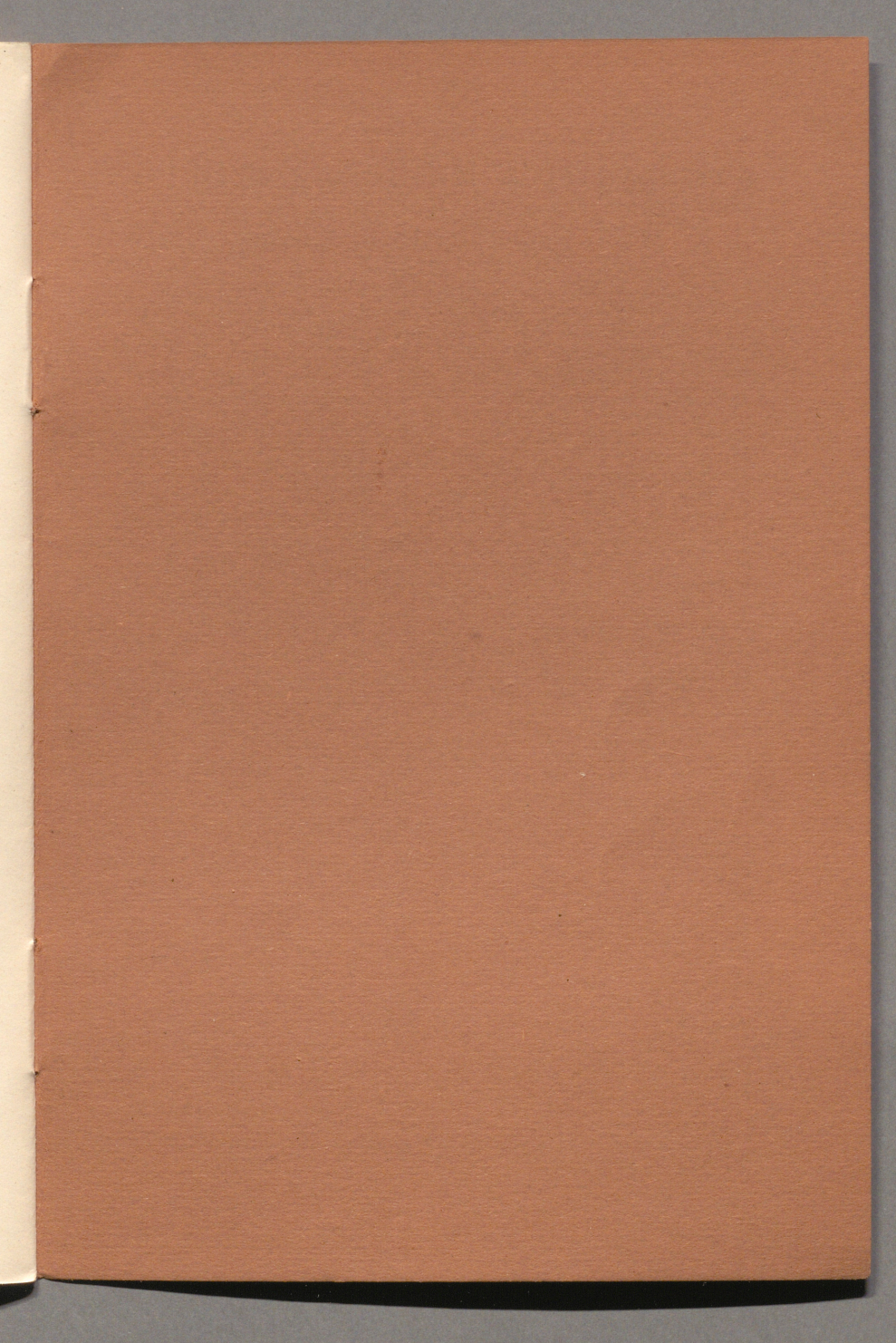
Damperuker: Jazzperuk, vanlig uppsatt frisyr, gumpperuker (grå) 3, 4 och 5 kronor.

Flickperuker: Fläta eller hängande hår 2,50, 3 och 4 kronor.

Alsbäck, Borlänge i december 1923.

Telefon 473 B, Borlänge.

K. S. Haglöf.

Pris 1 krona.

DALARNES TIDNING &
BOKTR. A.-B. BORLÄNGE